

en Lov om Anlæg af en Jernbane fra Vøgstør til Viborg med en Sidebane fra den ijdte. Sidebane, og det er en Bestemmelse, som blev vedtaget for to Aar siden i denne Lov. Ved 2den Behandling blev Bestemmelsen indsat med 66 Stemmer imod 21, en nødvendig Redaktionsændring blev vedtaget uden Afstemning ved 3die Behandling, altsaa enstemmig; ved eneste Behandling blev Paragrafen indsat med 69 Stemmer mod 25, og efter Fællesudvalgets Behandling af Sagen blev det indsat med 58 Stemmer mod 18, og det Forslag, som Udvalget nu indstiller, at vedtage Loven uden denne Bestemmelse, blev forkastet med 60 St. mod 23. Da stod altsaa hele Folkethingets store Flertal paa det samme Forslag, som nu bærer mit enlige Navn. Jeg gjør opmærksom paa Sagens Historie og venten nu, at den ærede Ordfører vil forklare mig de Grunde, som have bevæget Udvalget til at tage en forskjellig Stilling til denne Sag fra den, man indtog for to Aar siden. Det hedder sig, at der er kommet et Kompromis i Veien fra i Fjor, men uden Nødvendighed skal jeg ikke komme ind paa denne Sag, da det samme Spørgsmaal foreligger ved det næste Lovforslag, der er paa Dagsordenen. Jeg skal altsaa blot antyde det, men jeg mener, at vil man have noget Fornuftigt i Sjælland, er det rigtigt, at man ogsaa forsøger paa at faae noget Fornuftigt i Sjælland og søger at faae det paa engang, og det vil vistnok ogsaa blive den Ordning man træffer ved senere Bevillinger, hvis overhovedet Sjælland ikke i altfor høj Grad skal blive Stedbarn; thi at denne Landsdel er det i mangfoldige Retninger, er sikkert, og man skalde ikke gjøre det ogsaa i økonomisk Henseende; thi det er ikke blot økonomisk farligt, men det kunde ogsaa være nationalt farligt. Og ganske vist har den høie Rigsdag i sin Sammensætning og den høitærede Regjering, hvis Sæde er i Kjøbenhavn, og alle de store Interesser, som dertil ere knyttede, Hovedvægten ogsaa her i Rigsdagen, ogsaa i dette Thing, og de kunne gjøre det, det indrømmer jeg; men de skalde ikke bruge Magten for stærkt, og jeg tror heller ikke, at mine ærede Kolleger fra den anden Side Storebølt skulle være ganske ligegyldige ved de Bestræbelser, som gaa i Retning af at lægge for store Begunstigelser herover. Sagen er jo nemlig den, at vi mulig — jeg veed det ikke — kunde faae en gal Bane i Sjælland, hvis vi vilde give en rigtig Bane paa Sjælland; men Forudsætningen for det Kompromis, som blev indgaaet for 2 Aar siden og fandt sin Tilslutning saa godt som enstemmig i Folke-

thinget, altsaa blev indgaaet mellem de forskjellige Ansuelser her fra de forskjellige Sider af Landet — jeg kalder det nu et Kompromis, og der var Tale om store Tal — var: at skalde de have noget Rigtigt paa Sjælland, burde de ogsaa have noget Rigtigt i Sjælland; men noget Galt i Sjælland til Erstatning for noget Rigtigt paa Sjælland giver et galt Facit. Derfor vil jeg anbefale dette Forslag. Under den nævnte Forudsætning har jeg stillet mit Forslag under Nr. 4 om at nedsætte Tilskudet til 25,000 Kr., thi det stemmer med det Kompromis, som her fra forskjellige Sider blev indgaaet for 2 Aar siden; i andet Fald er Tilskudets Størrelse jo ikke det Afgjørende for selve Sagen. Vi vide meget godt, at vi i Viborg Amt, Svendborg Amt, Odense Amt, Randers Amt og Aalborg Amt have sat 80,000 Kr., ja et Sted 90,000 Kr., og jeg vil ogsaa indrømme, at den Anke mod Regjeringen, som den ærede Ordfører fremsatte, nemlig at den ikke fastholder det oprindelige Forslag, er noget ugrundet; thi Forslaget har faaet en Længde af 1.75 = 1¾ Mil mere, det er blevet større ved Behandlingen i Rigsdagen alene af lokale Interesser, og herved kommer der, naar man overhovedet vil kræve Kommunitilskud, en særlig Begrundelse til for at faae et saadant. Det var altsaa de to Ændringer, som staae paa at føre Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, som det høie Folkething enstemmig vedtog til Slut her ved dets Overgang til Landstinget for 2 Aar siden. Man mener nu, at Folkethinget ingen Ting faar ud af at fastholde sine Standpunkter, men jeg siger, at Folkethinget faar ingen Ting ud af det Vægelsind, det viser, naar det hvert Aar skifter Standpunkt; thi saa lever Regjeringen og Landstinget i den Tro: Hold bare ud, vi vide af Erfaring, at Folkethinget nok skal give efter; det har intet begrundet Standpunkt, og derfor forlader det det ene Aar det, som det stod energisk paa Aaret i Forveien; men det er overordentlig farligt for Folkethingets Indflydelse under Lovgivningsarbejdet. Det kan bevises ikke blot ved Exempler her, men ved Spørgsmaal, som er langt mere om sig gribende, men det skal jeg nu ikke komme ind paa. Under Nr. 1 har jeg stillet et Forslag, som jeg havde troet, at det høitærede Udvalg og den meget ærede Minister vilde have tiltraadt. Det gaar ud paa, at Taxationskommissionen skalde sammensættes efter Reglerne i Lov af 10de Marts 1861 § 5. Disse Regler have vi givet Anerkjendelse ved den Afstemning, som foretoges nu for nylig af hele Thinget efter Indstilling fra hele Finantsudvalget angaaende Lov om Grundafstaaelser. Dette